

dag er udvalget kommet til den overbevisning, at organisationen af folketingets udvalgsarbejde kan gøres mere hensigtsmæssig. Ganske vist har man i de senere år indført en del nye stående udvalg, som på deres områder har virket godt: socialudvalget, trafikudvalget, boligudvalget, undervisningsudvalget, skatteudvalget, afgiftsudvalget og retsudvalget, men alligevel har antallet af udvalg — stående og særlige — som har været nedsat i hvert folketingsår, holdt sig nær 100*, og de fleste af de sager, som har været henvist til udvalgsbehandling, har fortsat været henvist til særlige udvalg. Dette skyldes først og fremmest, at de stående udvalg langt fra har dækket alle områder, men også den mellem partierne truffene aftale om, at et forslag henvises til et særligt udvalg, blot ét udvalgsberettiget parti ønsker det, f. eks. fordi det medlem, partiet ønsker som ordfører, ikke er medlem af det pågældende stående udvalg, eller for private forslags vedkommende, fordi forslagsstillerne ønsker at få overladt formandskabet i udvalgsarbejdet angående egne forslag.

For at undgå de ulemper, som følger af det meget store antal udvalg: manglende koordination, når flere udvalg arbejder med beslægtede problemer, og sammenfald af mødeindkaldelser for medlemmer, der er indvalgt i mange udvalg, og dermed ringe mødeprocent i udvalgene, og for i det hele at opnå en rationel tilrettelæggelse af udvalgsarbejdet foreslås det, at udvalgsarbejdet fremtidig normalt foregår i et af følgende 22 udvalg:

1. Udvalget for forretningsordenen.
2. Udvalget til valgs prøvelse.
3. Arbejdsmarkedsudvalget.
4. Boligudvalget.
5. Erhvervsudvalget.
6. Finansudvalget.
7. Forsvarsudvalget.
8. Udvalget om fysisk planlægning.
9. Kirkeudvalget.
10. Kommunaludvalget.
11. Kulturudvalget.
12. Landbrugs- og fiskeriudvalget.
13. Markedsudvalget.

14. Miljøudvalget.
15. Udvalget om offentlige arbejder.
16. Det politisk-økonomiske udvalg.
17. Retsudvalget.
18. Skatte- og afgiftsudvalget.
19. Socialudvalget.
20. Udenrigsudvalget.
21. Undervisningsudvalget.
22. Udvalget angående videnskabelig forskning.

Da udvalget for forretningsordenen og udvalget til valgs prøvelse normalt har andre opgaver end behandling af forslag, og da enkelte af de andre udvalg, f. eks. kirkeudvalget og udenrigsudvalget, normalt kun vil have få forslag til behandling, vil udvalgsarbejdet angående lovgivningen overvejende kunne foregå i 16-17 af de foreslåede udvalg.

Med den for hovedparten af udvalgene foreslåede stedfortræderordning — 1-2 stedfortrædere for hvert parti i udvalget — og med den lette adgang til at udskifte såvel medlemmer som stedfortrædere skulle ordningen tillige have den fornødne elasticitet.

De udvalg, som har meget arbejdsstof, bør have *faste mødetider*. For at søge tidspunkterne for disse udvalgs møder tilpasset bedst muligt bør, som det har været praksis i de senere år, folketingets formand indkalde udvalgsformændene til et møde efter begyndelsen af hvert folketingssamling, hvor disse mødetidspunkter kan fastsættes.

Det henstilles, at de stående udvalg, som skønnes at have behov derfor, får tildelt *fast mødelokale*, hvor medlemmernes udvalgsdokumenter kan blive liggende fra møde til møde, og hvor nødvendige håndbøger, tidsskrifter m. v. vedrørende det pågældende område kan stå til medlemmernes disposition.

Det er forudsat, at de stående udvalg i nær kontakt med de pågældende ministre holder sig à jour med udviklingen inden for hver sit arbejdsfelt og også kan stille spørgsmål til en minister, selv om konkrete forslag på området ikke foreligger, men arbejdet med de til et udvalg henviste sager er udvalgets hovedopgave og bør gå forud for andre opgaver.

*) I folketingsåret 1969-70 nedsattes 12 stående, 7 andre årligt tilbagevendende udvalg og 90 særlige udvalg. I folketingsåret 1970-71 var tallene henholdsvis 13, 9 og 70, og i 1971-72 var de henholdsvis 16, 10 og 97.